

— Ja, det har du visserligen ganska rätt i. Ett lik kan nedgrävas i villande skog på sådant sätt, att det blir mycket svårt att hitta. Finnas flera misstänkta?

— Ja, om man får fästa sig vid byskvallret, så finns ytterligare en hel del. Inte ens arrendatorn av Norrekvarn, den beskedlige men något enfaldige Petter Andersson, går fri inför detta forum, och detta utan all annan anledning, än att det på sista tiden varit en fnurra på tråden mellan honom och Appelblom — en sådan där liten misshällighet, som så lätt kan uppstå mellan en jordägare och hans arrendator. Beträffande åter de övriga, så äro misstankarna ännu mera obefogade — rena, rama skvallret alltsamman.

Efter en stunds tystnad, varunder de båda skolkamraterna tycktes fördjupade i sina egna tankar, sporde länsmanen:

— Nå, Alf! Vill du åtaga dig saken?

— Ja, svarade denne, det vill jag. Efter vad du nu för mig omtalat, finner jag saken högst intressant och skall med nöje hjälpa dig efter bästa förmåga. Det anar mig att i detta mål ligger mera på djupet än någon kan tro. Och som bevis på min iver kan jag meddela dig, att jag redan i kväll tänker börja mina efterspaningar. Visserligen skulle jag helst velat tillbringa aftonen i ro och fred med dig, gamle vän, som jag inte träffat på så många år, men då jag arbetar i ditt intresse, hoppas jag du ursäktar...

— Redan i afton, utbrast länsmanen förvånad. Ämnar du då resa ned till Bringåsa med nattåget?

— Nej! — Du tycks glömma, att en av de misstänkta befinner sig i Stockholm, enligt vad vi i dag